

Sabine
Städingová

Petronela Jabíčková

Kniha čarov
a špehůň

štonožka

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 5

Kniha čarov a špehůň

Ďalšie knihy od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:

Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Petronela Jablčková 3:

Guľovačka a nezbedný škriatok

Petronela Jablčková 4:

Krokodíl uprostred rybníka

Petronela Jablčková:

Vianočná kniha

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 5

Kniha čarov a špehůň

Ilustrovala SaBine Büchnerová

štonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Hexenbuch und Schnüffelnase

© 2017 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2022 by Eva Budjačová

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Petronella Apfelmus: Hexenbuch und Schnüffelnase (Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2017) preložila Eva Budjačová.

Redigovala Marta Hlušíková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava v roku 2022 ako svoju 1 897. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvánek.

ISBN 978-80-551-8359-6

Člup, člup, člap

Petronela Jablčková si musela oboma rukami pridržat čarodějnícky klobúk. V záhrade hvízdal ľadový vietor a tmavé oblaky nad mlynom vypustili svoj mokrý náklad.

„Odporné počasie!“ zafrflala jablčková čarodejnica a s gumákmi na nohách sa čvachtavo brodila veľkou mláskou. „Škoda, že som nepožiadala Lucia, aby ma odviezol. Dávno by som už sedela v suchu.“ Obišla černicový krík a zastala pred Uhorkáčovým príbytkom. Šéf jablkových škriatkov býval dobre ukrytý medzi koreňmi hrčovitej jablone v zadnej časti záhrady. Petronela si striasla z klobúka dažďové kvapky a zaklopala na drevené dvere. Chvíľu trvalo, kým sa otvorili a Uhorkáč zvedavo vyzrel von.

„Petronela!“ zvolal prekvapene. „Vari ťa dážď vyplavil z jablka? Prečo chodíš v tomto počasí po vonku?“

„Tak voľajako,“ zamrmlala Petronela. „Smiem vojsť dnu?“

„Isteže!“ Uhorkáč o krok ustúpil. „Zakúril som v peci, chytro tie dvere zavri, aby mi neušlo teplo. V *Škriatkovskom kuriéri* píšu, že príde tuhá zima.“ Jablkový mužiček vošiel do izby a uvelebil sa v oblúbenej fotelke. „Posaď sa a povedz mi, čo ťa v tomto nečase vyhnalo z domu.“

Petronela sa usadila a skrehnuté ruky vystrela k peci. „Ach, aké je to príjemné,“ vzdychla si. „Predstav si, jeden hrubý konár mi do jablkového domca urobil dieru. Teraz mi prší do obývačky. Postavila som pod

tú dieru čarodejnicky kotlík, ale už dvakrát mi pre-
tiekol. Ak bude takto pršať, zmení sa moje jablko na
akvárium.“

„Rozumiem,“ zamumlal Uhorkáč. Šípil, o čo ho chce
Petronela poprosiť. „Vyskúšala si už čary?“ spýtal sa teda
chytro.

„Jasné,“ povedala jablčková čarodejnica. „Vlastne... Pokúšala som sa.“

„Len si sa pokúšala?“ Uhorkáč sa zamračil.

Petronela prikývla. „Pri prvom pokuse stál zrazu na stole obrovský bazén a pri druhom chýbalo len málo a Lucia by som premenila na kačku.“

„Tsss, ako je to možné?“ čudoval sa Uhorkáč.

„Nikto nepozná naspamäť všetky zaklínadlá,“ bránila sa malá čarodejnica. „Vietor človeku nespraví každý deň dieru do domu, preto som nemala poruke tesárske čary.“

„A načo máš čarodejnícku príručku?“ spýtal sa prís-
nym hlasom Uhorkáč.

„Čarodejnícka príručka... Príručka je momentálne
preč,“ vykrúcala sa Petronela.

„Preč?“ Uhorkáč neveriacky vytreštil oči.

„Áno, teda nie! Požičala som ju sestrám. Mali prob-
lémy s nejakými kamienkovými škriatkami!“

„A to je dôvod, aby si požičala svoju čarodejnícku
knihu?“ Jablkový mužiček sa naozaj rozčúlil.

„Sú to moje sestry,“ bránila sa Petronela, hoci presne
vedela, že čarodejnice majú prísne zakázané požičiavať
svoje knihy.

„Majú vlastné čarodejnícke knihy!“ frflal Uhorkáč.

Lenže Petronela pokrútila hlavou. „Vydanie pre poveternostné čarodejnice neobsahuje zaklínadlá na kamienkových škriatkoch.“ Uprela na tenkého mužička prosebné oči. „Uhorkáčiček, nemohol by si tú dieru s tvojimi chlapcami dať do poriadku?“

„Asi nám nič iné nezostáva,“ zahundral Uhorkáč. „Zavolám Šparglíka aj ostatných. Obzrieme si to.“

Petronele spadol kameň zo srdca. „Vedela som, že ma nenecháš v štichu!“ povedala a vstala. „Tisíckrát vďaka, Uhorkáčik!“ Vo dverách sa ešte raz zvrtila. „Za odmenu vás potom pozývam na šáločku černicového kompótu s vanilkovou zmrzlinou.“ S tými slovami si na uši narazila čarodejnicky klobúk a šťastne sa v daždi odvachtala.

Len čo Petronela odišla, Uhorkáč zdvihol telefón. Vyťukal číslo 2345 a všetci štyria jablkoví mužičkovia okamžite vzali do rúk svoje telefóny. Konferenčný hovor.

„Čo sa deje, šéfko?“ spýtal sa Šparglík.

„Áno, čo sa deje? Čo sa deje? Čo sa deje?“ ako ozvena zopakovali ostatní.

„Búrka poškodila Petronele dom. V streche jablkového domca je diera a prší jej do obývačky. Sľúbil som jej, že sa na to pozrieme,“ vysvetľoval Uhorkáč. „O päť minút sa stretne na konári pred vchodom.“

„Jasné!“ povedali Fazuliak a Repkoš.

„Lepšie počasie si ani len želať nemohla,“ zahundral Šparglík.

„Veď toľko nedudri!“ skríkol do telefónu Mrkváč. „Sme síce sladkí, no nie z cukru!“

O niekoľko minút sa jablkoví mužičkovia zišli pred Petronelínymi dverami. V nepremokavých bundách a kloúbkoch. Uhorkáč práve zdvíhal ruku, že zaklope, keď im Lucius otvoril. Lucius bol krásny roháč a ten najlepší priateľ na svete. Lepšieho si Petronela ani len želať nemohla.

„Chytré podte dnu, aby vás nesfúklo,“ zabzučal.

Jablkoví škriatkovia pobrali do rúk kufríky s nástrojmi a vošli za Luciom do obývačky. Na dlážke sa tam už vytvorili mláčky. Daždové kvapky, čo crčali zo stropu, padali do rozličných misiek a hrncov.

„Petronela je na streche,“ oznámil chrobák.

„Po rebríku môžete vyliezť za ňou.“

A veruže to jablkoví škriatkovia aj spravili. Keď vyšli hore, Petronela sa práve snažila vyčarovať nad netesným miestom dáždnik.

„Čľup, čľup, čľap a myší úsmev,
pod' sem, dáždnik, tu sme, tu sme!
Vidíš tú mokrú pohromu?
Zakryješ dieru do domu!
Frix frax!“ skríkla energicky.

Dáždnikom okamžite prestalo lomcovať, nepohol ním ani ten najsilnejší náraz vetra.

„Tú prácu si si mohla ušetriť!“ zvolal Uhorkáč namiesto pozdravu. „A ten dáždnik len zavadzia. Potrebujeme miesto, aby sme mohli pracovať.“

Pätica jablkových mužíčkov sa zaprela proti vetru a musela si dávať veľký pozor, aby sa neskĺzla z hojdajúceho sa jablkového domca.

„Dobre, že ste tu!“ zvolala Petronela a lusknutím prstov zavrela dáždnik. „Len som sa pokúšala zabrániť tomu, aby sa mi obývačka premenila na rybník.“

„Pupo by sa potešil!“ zaceril sa Fazuliak. „Už dávno sa k tebe chystá na návštevu.“

Jablčková čarodejnica sa zasmiala. „Obávam sa, že ak

sa tu ten starý kapor zastaví, bude sa musieť uspokojiť s akváriom pre zlatú rybkú. Jablčkovým čarodejnícom potápanie veľmi neprospieva!“

Uhorkáč s náradím v kufríku sa pretisol popri nej. „Mohla by si sa postarať o to, aby sa to jablko nehojďalo, kým budeme tu hore pracovať? Bol by som nerád, keby niektorého z chlapcov sfúklo zo strechy dole.“

„Isteže!“ Petronela vzala do ruky čarodejnícku paličku.

„Daždový Fric a búrkové mračná,
domček z jablka, ropucha lačná,
nepohne sa ani list!
Nech príde, čo musí prísť!
Čvrky čvrk!“

Hojdanie okamžite ustalo. Na Petronelinom strome sa viac nepohol ani lístok. Len dážď šušťavo padal ďalej.

„Oveľa lepšie!“ potešili sa jablkoví mužičkovia a hneď sa pustili do práce.

„Idem teda poutierať mláky v obývačke,“ oznámila Petronela a po rebríku zliezla dole. Ruky jej od

dažďa a chladu skrehli, tešila sa, že si ich konečne zohreje.

Tmavú huňatú postavu, čo sa ukryvala za čerňičím a hľadela nahor k jej jablkovému domcu, si, žiaľ, nevšimla.

Líška, prišla si si po sliepky?

Ani Olívia s Oliverom netušili, kto sa zakráda v ich záhrade. Dvojčatá sedeli v kuchyni a z gaštanov vyrábali všakovaké postavičky.

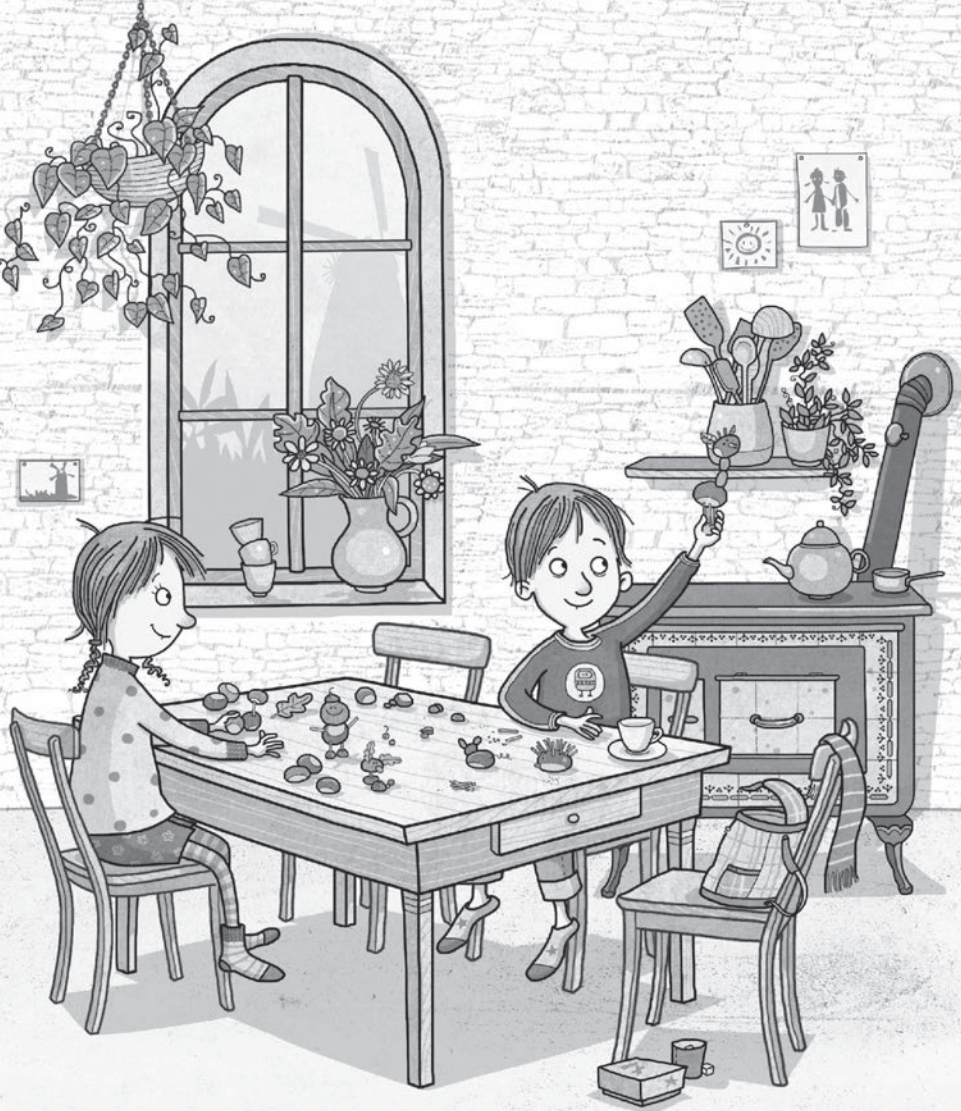
„Myslím, že zo všetkých ročných období mám najradšej jeseň.“ Olívia práve svojmu gaštankovi na hlavu prilepila žaludový klobúčik. „Na jeseň sa vonku dá nájsť kopa materiálu, z ktorého sa dá niečo vyrobiť. A blížia sa aj Vianoce.“

„Ty máš najradšej všetky ročné obdobia,“ zaceril sa Oliver a do ježka, ktorého vyrábala, navrtal niekoľko dierok, do ktorých prídu špáradlá.

„Asi áno. A ktoré ročné obdobie máš najradšej ty?“ vyzvedala Olívia.

„December,“ odvetil Oliver. „Lebo sú Vianoce.“ Napichal do gaštana nalámané špáradlá a spokojne sa zahľadel na svoje dielo. Potom ho postavil k ostatným zvieratkám, ktoré už zhotovil.

Dostali to za úlohu od pani učiteľky Čertiakovej. Z gaštanov, žaludov, rôznych bobúľ a všeličoho iného, čo v lese ponachádzajú, mali zhotoviť zvieratá, aké žijú

v zoologickej záhrade, ich príbytky aj chovateľa. Všetky výrobky vraj budú vystavené vo vstupnej hale. Olívia bola vo svojom živle. Práca bavila aj Olivera, teda aspoň spočiatku. Po čase však nadobudol dojem, že už

toho vyrobil dosť. Napokon, veď pani učiteľka nevravela, aby oni dvaja s Oliviou vyrobili celú zoo. Aj ostatní mohli prispieť nejakým hrochom, žirafou či ježkom.

„No čo, vy dvaja! Ako vám ide práca? Už ste hotoví?“ Z pekárne vyšiel pán Pečko, otec dvojčiat, a nazrel do kuchyne, kde sedeli deti.

„Nejde to tak rýchlo, oci!“ odvetila Olívia a spokojne sa zahľadela na svojho gaštanového riaditeľa zoo. „Najmä keď je Oliver taký pomalý.“

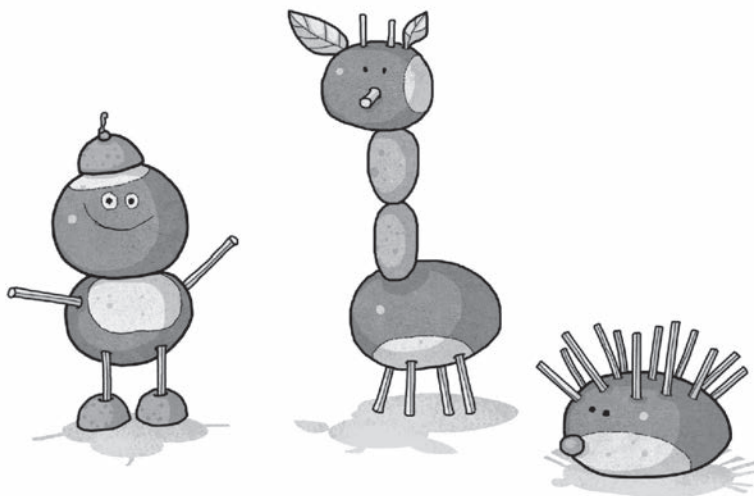
„No na mojich výrobkoch aspoň jasne vidieť, čo je čo. Však, oci?“ Oliver k otcovi hrdo vystrel ruku so zvieratkom z gaštanov a zo žaludov. Malo štyri nohy, tučné gaštanové telo a krk z dvoch žaludov, na ktorom bol napichnutý ďalší gaštan.

Pán Pečko sa uznanlivo usmial. „Veľmi pekné! Hneď je jasné, že si môj syn.“

Oliver sa zaškľabil. „Vieš, čo to je?“

Olívia musela priznať, že okamžite zistila, čo jej brat vyrobil. No ani nemukla.

„Oci?“ Oliver sa uprene díval na otca.

Pán Pečko sa zamračil a výrobky si ešte raz obzrel zo všetkých strán. „To sú jednoznačne dinosaury.“

Olívia sa zachichotala.

„Takmer,“ zahuhňal Oliver.

„Nie, počkaj...“ pán Pečko venoval figúrkam ešte jeden pohľad. „To je stolička! Stolička s operadlom. Štyri nohy, sedadlo...“

„My robíme zoo, oci!“ paprčil sa Oliver.

„Aj strážnik v zoo si musí občas sadnúť,“ dodal pán Pečko na svoju obranu.

„Pali, Oliver vyrobil žirafu. Veď to vidieť na prvý pohľad.“ Do kuchyne prišla aj mama a zobrala manželovi gaštanového tvora z dlane. „Veľmi sa ti to podarilo, Oliver,“ pochválila syna a otočila sa k pánovi Pečkovi.

„Počúvaj, ten jablkový koláč, čo si chcel napiect', je už hotový? Hostia v kaviarni naň netrpezlivo čakajú.“

„Práve som ho dal chladiť. Hneď ti ho prinesiem,“ odvetil pán Pečko a vrátil sa do pekárne.

„Super, vďaka!“ Pani Pečková otvorila zásuvku na registračnej pokladnici a vytiahla z nej papierovú rolku. „Dnes je tu dosť rušno,“ vzdychla si a s prosbou v očiach sa obrátila k deťom. „Nepomohli by ste mi na chvíľu? Len kým ocko nedokončí, čo má rozrobené v pekárni.“

„Jasné,“ súhlasil Oliver a položil na stôl, čo mal práve v rukách. „Aj tak ma to už nebaví.“

Olívia zastonala. Chystala sa práve vyrobiť gaštanuku, aby nebol pán riaditeľ v tej zoo celkom sám. Lenže to hostí Začarovaného mlyna netrápilo. Prichádzali, ako sa im to hodilo, a vtedy, keď dostali chuť na dobrý čerstvý koláčik.

Dvojčatá napriek tomu v kaviarni s radosťou pomáhali. Hostia boli väčšinou veľmi milí a nakoniec im dali aj malé prepitné na vylepšenie vreckového.

V ten deň sa pánovi Pečkovi nepodarilo dostať včas z pekárne do kaviarne. Len čo sa presvedčil, že deťom ide práca v Začarovanom mlyne od ruky, venoval sa spokojne plechom so škoricovými šiškami a slimákom s hrozičkami.